Üks postimees pöörnud ühe mehega Kelle nimi Ants olnud sellest Rabelist mööda Rus: Rombärgi and oli. Üks mühak wolga wiie selgas jookmud Rabeli ning ~~w~~ äärt mööda, Ants Küsinud: „Rombärg Rus ja läbed" ei see ei ole Kuulda wõõrmõdgi, Rolmost Korda õigamud Ants: „Kui ja paigal ei seisa ja wasta ei ütle siis lasen sulle õbe Kuuliga selga." „Eh", „eh", wõi õbe Kuuliga selga ütelnud Rombärg ja läknud edasi. Natuke aja pärast mundnud Rombärg ennast üheks ilusaks naisterahwaks ja tulnud Postimehele wasta, palunud et wõtta minu Ka peale. Postimees läknud teda tõsta poole Antsu Kõrwale istuda, nii Kui see naisterahwas peale istus ei jõud minna obesed ~~teda~~ enam wangerte wedada, Ku Kui wõd põlwili maha ja ei läinud enam edasi. Äkitselt Kadunud see naisterahwas ära midagi ei olnud näha, ta oli ükti walget wätti rapsitanud postimehe ja Antsu nina all. Ants ja Postimees läknuwad Rodu, ja jõenuwad aigest iga õõsi tulnud see naisterahwas pittsitanud neid mehi nii Kaua Kui mõlemad ära surnuwad.

Ühel perenaesel oli oma tütar ja Kasu laps Kellel isa ega ema Kumbagi ei olnud. Ema tütart oidis see perenaene ega raatsinud Kuhugi tööle saata, waest last sundides ühtepuhku taga ega ei lasnud teda sugugi seista töeles ja pekjis tihti waest last ilma süüta. Ühel päewal tahtnud perenaene leiba ja küpsetanud waese lapsele ahju sees peal ühe weikese pätsikese, waene laps läknud õue peale pätsik Kukkunud kogemata Kõest maha ja akkanud eest ära weeretama, waene laps läknud pätsikese järele. Pätsik weerenud senni Kui ühe paksu metsa sisse, seal jäenud pätsik ühe jarana ukse alla seisma. Üks wana alli abemega mees tulnud sealt wälja ja ütelnud: „Si hea lapsele oles sa mulle ahju Kütas?" Waene laps Kostnud: „Kütsin Küll aga ei ole puid?" „Hõrja pane pulkasid ja sõnnikud mis Kütte jaad Kostnud wana mees." Waene laps Korjanud puid ja agu Kütnud jarana ahju soojaks; nüüd Küsinud